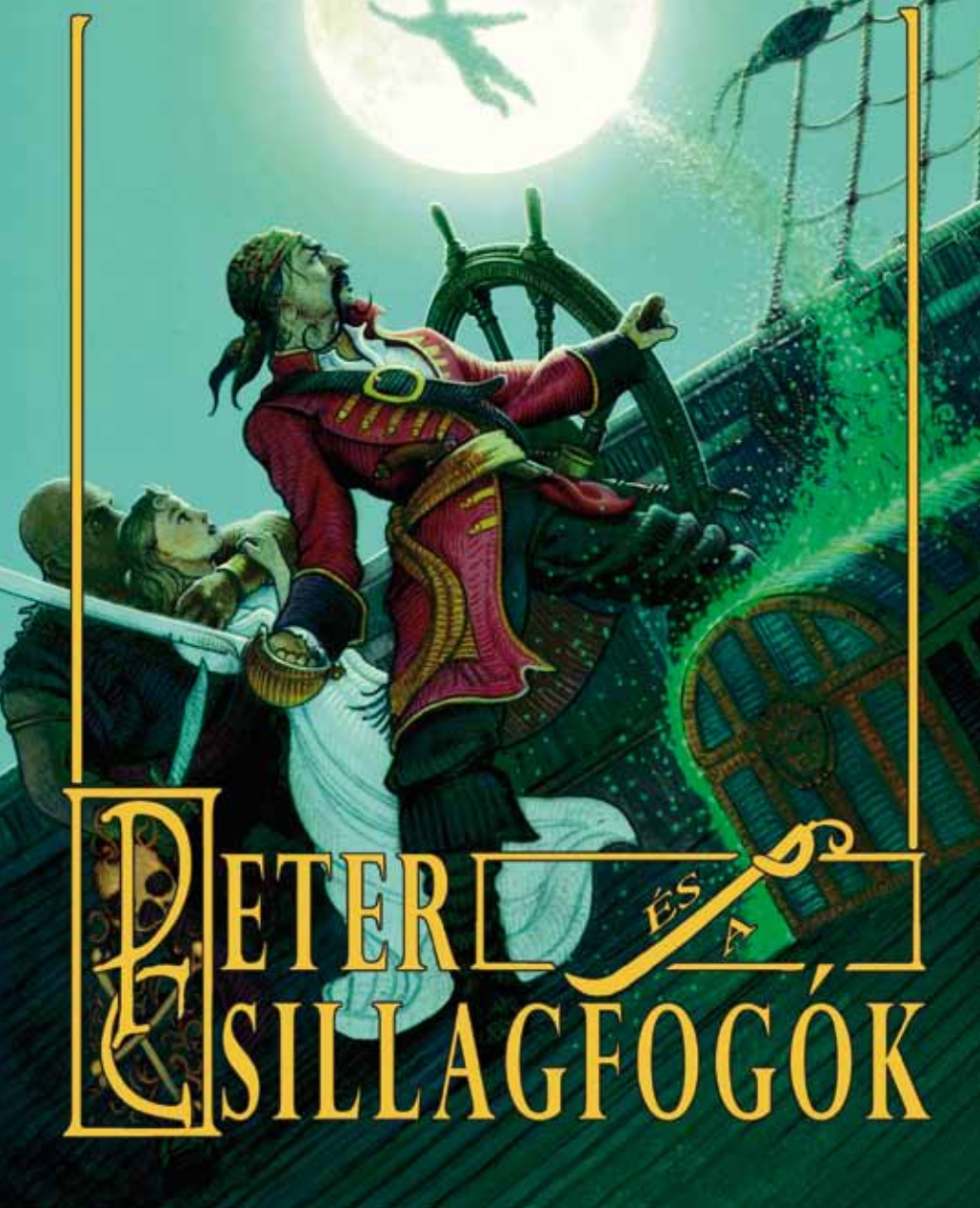

DAVE RIDLEY
BARRY PEARSON

PETER
ÉS
A
CSILLAGFOGÓK

PETER ÉS SILLAGFOGÓK

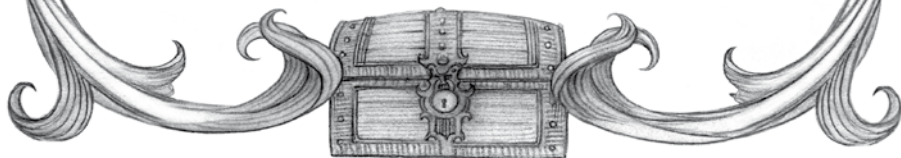
Írta:

DAVE BARRY és
RIDLEY PEARSON

Illusztrálta:

GREG CALL

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

*Storeynak és Sophie-nak; Marcelle-nak és Michelle-nak
és persze Paige-nak, akitől az ötletet kaptam*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönet az e-mail feltalálójának, bárki legyen is az, mert nélküle fogalmunk sincs, hogyan írhatna egy St. Louis-i pasas egy Miami-ban lakó pasassal közös könyvet.

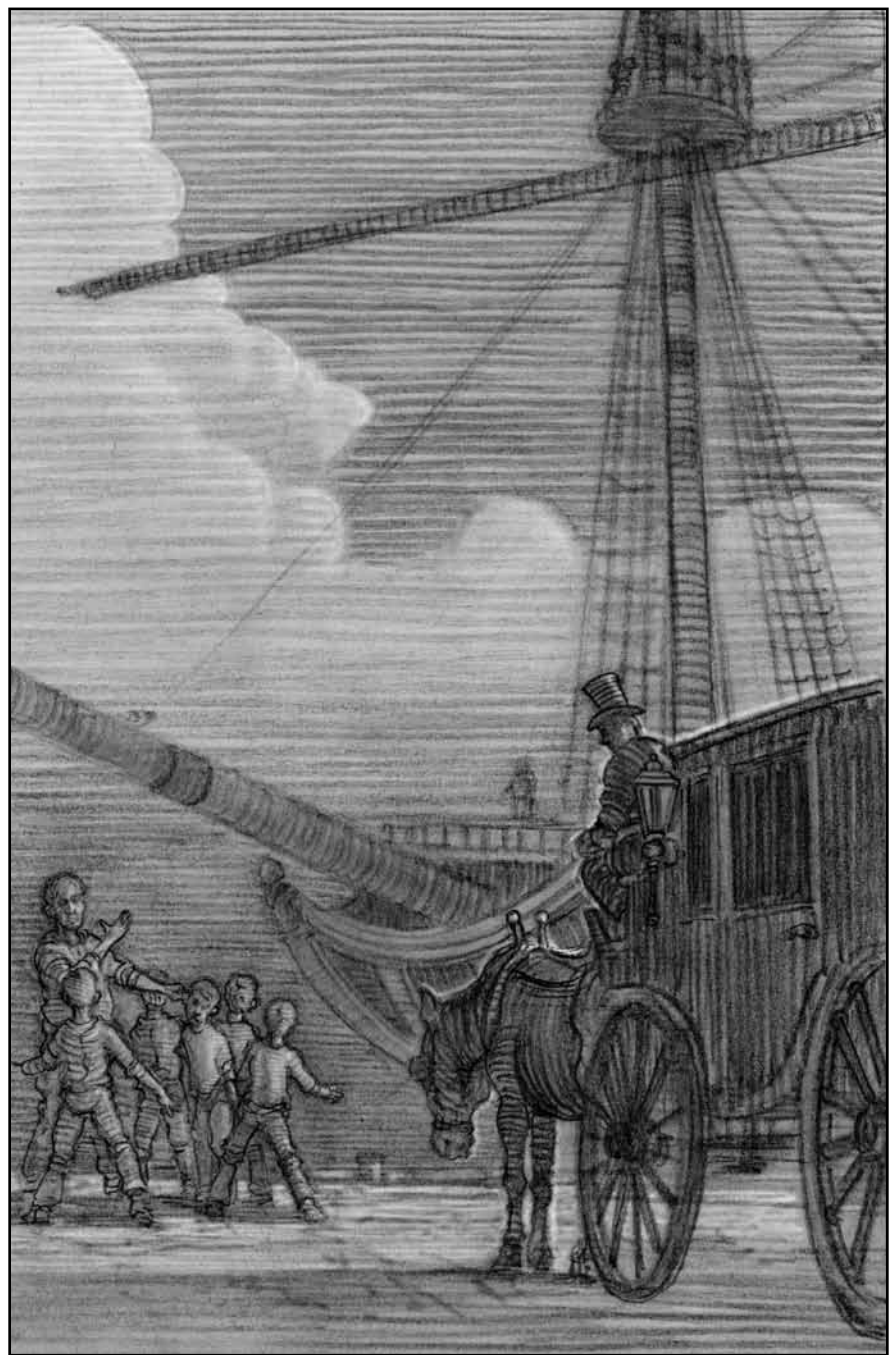
Köszönet Wendy Lefkonnek, aki miután elolvasta az első fejezeteket, úgy döntött, hogy ki akarja adni a könyvet, pedig még fogalma sem volt, mi lesz belőle, és nekünk sem.

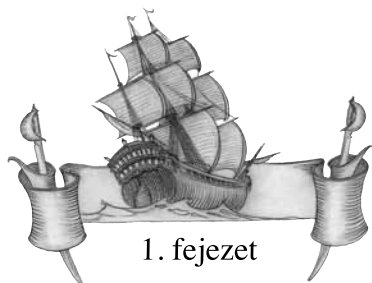
Köszönet Ridley ügynökének, Al Zuckermannek, és Dave ügynökének, Al Hartnak, mert ha az embert két Al képviseli, biztos lehet benne, hogy jó kezekben van.

Köszönet Judi Smith-nak, Nancy Litzingernek és Louise Marsh-nak, akik gondoskodnak róla, hogy ne örüljünk meg, és ne essünk darabjainkra, vagy legalábbis ne essünk darabjainkra.

És legfőképpen köszönet Paige Personnek, amiért egy este, az esti mese után megkérdezte a papájától, hogyan is ismerkedett meg pontosan egy repülő kisfiú egy bizonyos kalózzal.

Dave Barry és Ridley Pearson

SOHAORSZÁG

A KÉT FÁRADT, VÉN GEBE HÚZTA a rakpart egyenetlen fapallóin zötykölődő, nyikorgó kerekű öreg kocsit. Peter felriadt nyugtalan szunyókálásából. A forró és levegőtlen batárban öt kislány és egy nagydarab férfi szaga keveredett, érezhetően egyikük sem rajongott a fürdésért.

Peter volt a fiúk vezére, lévén a legidősebb. Vagy talán nem is. Fogalma sem volt róla, valójában hány éves, így hát mindig anynyinak mondta magát, amennyi éppen megfelelt, márpedig neki mindig az felelt meg, ha a társainál egy évvel idősebb. Ha Peter kilencéves volt, és új fiú érkezett a St. Norbert Javítóintézetbe, aki azt mondta, hogy ő tíz, akkor Peter kijelentette, hogy ő tizenegy. Ráadásul ő tudott a legmesszebbre köpni. Így aztán senki nem vonta kétségbe, hogy ő a főnök.

Vezérként feladatának tekintette, hogy mindenben rajta tartsa a szemét. Márpedig nemigen tetszett neki a dolgok mai alakulása. A fiúkkal csupán annyit közöltek, hogy hajóra fognak szállni. Peter bármennyire utálta a helyet, ahol az elmúlt hét évben élt, minél tovább tartott az út, annál félelmetesebbnek érezte a hajóra szállást.

Sötétben hagyták el a St. Norbertet, de most már szürkés nap-pali fény szűrődött be a kerek kocsiablakon. Hunyorogva pislogott kifelé – sötét árny tornyosult a rakpart fölé. Egy szörnyeteget látott, melynek hátából hosszú tüskék meredeztek. Cseppet sem tetszett neki az elképzelés, hogy besétáljon ennek a szörnyetegnek a gyomrába.

– Ez az? – kérdezte. – Ezzel a hajóval megyünk?

De rögtön le is hajolt, hogy elkerülje Edward Gremppkin sonka formájú jobbját. Peter nagyon is jól ismerte ezt az öklöt, ami elől már hét éve ugrált félre nap mint nap. Gremppkin, aki a St. Norbert Fiú Javítóintézet második embere volt, szerette a szabályokat, amiket gyakran menet közben talált ki, és hirtelen fültövön vágással érvényesített. Az nem különösebben izgatta, hogy *kinek* a fültövét találja el; elvégre Gremppkin nézőpontjából minden fiú szabályszegő volt.

Ezúttal az ököl a kocsiban Peter mellett félálomban üldögélő, Thomas nevű fiú fültövén landolt.

– Aúú! – mondta Thomas.

– Sose fejezz be mondatot kérdőszóval! – figyelmeztette Gremppkin. A St. Norbertben a nyelvtant is ő tanította.

– De én nem is... Aúú! – ellenkezett Thomas, miután Gremppkin másodszor is fülön csapta, mivel a feleselésre is szigorú szabály vonatkozott.

Egy pillanatra elnémult a kocsi, s nem hallatszott más, csak a kerek dübörgése. Ekkor Peter újra megpróbálkozott:

– Uram! – kezdte. – Az ott a mi hajónk?

Fél szemét az öklön tartotta, arra az esetre, ha a *hajóról* is kiderülne, hogy kérdőszó.

Azon gondolkozott, ha megpróbálkozna a szökéssel, vajon megúszhatná-e, hogy hajóra rakják. Különben sem nagyon látott lehetőséget a menekülésre; a hely hemzsegett a matrózoktól és

kikötőmunkásoktól. Mindenfelé kordék és kocsik. A hajó hátuljánál elegánsan öltözött urak, hölgyek szálltak be egy feljárón, amelynek kötélből volt a korlátja. A hajóornál néhány disznót és egy tehenet vezettek fel egy meredek pallón. Nyomukban egyszerűbb emberek, akik nagyjából úgy öltöztek, mint Peter és barátai.

Gremppkin kipillantott a kerek ablakon és vigyorgott, de nem valami barátságosan. Ami azt illeti, egyetlen porcikája sem volt barátságos.

– Igen. Ez a hajótok – felelte. – A *Sohaország*.

– Mi az a *Sohaország*? – kérdezte egy Prentiss nevű fiú, aki még elég új volt az árvaházban, így nem vette észre az öklöt, amíg le nem sújtott a fültövére.

– Aúú! – kiáltott fel.

– Ne kérdezz hülyeségeket! – figyelmeztette Gremppkin, aki minden olyan kérdést „hülye kérdésnek” nevezett, amire nem tudott válaszolni. – Elég annyit tudnod, hogy a következő öt hétben ez a hajó lesz az otthonod.

– Öt hétig, uram? – hüledezett Peter.

– Ha szerencsétek van – felelte Gremppkin és kihajolt a kocsiból, hogy szemügyre vegye az eget. – Ha egy vihar nem sodor benneteket félúton a pokolba. – Újra elvigyorodott. – Vagy valahová, ahol még annál is rosszabb.

– Rosszabb, mint a pokolban, uram? – firtatta James.

– Úgy érti, hogy ha elsüllyed a hajó – magyarázta Dagi Doug, akinek volt érzéke a dolgok sötét oldalához –, és a tengerbe esünk, és úszhatunk, ha túl akarjuk élni.

– De én nem is tudok úszni – tiltakozott James. – Egyikünk sem tud.

– Én tudok – jelentette ki Dagi Doug büszkén.

– *Lebegni* tudsz – javította ki Peter, mire Gremppkinnek fülig szaladt a szája, és cserepes ajkai közül kilátszottak a sárga fogcsonkok.

Peter körülnézett a mólón, és észrevett egy fényes, feketére mázolt hajót, ami sokkal szebb és nagyobb volt, mint a *Sohaország*. Azt is éppen most töltötték fel, és úgy tűnt, hamarosan felvonhatja a vitorlákat. Vagyis a két hajó közül lehetne választani...

– Egykutyá – jegyezte meg Gremppin, akinek egészen jókedve kerekedett. – Úszol, elsüllyedsz, vagy lebegsz, a cápák mindannyiotokról gondoskodnak, még mielőtt megfulladhatnátok.

– Cápák? – kérdezte James.

– Nagy halak, sok foggal – világosította fel Dagi Doug. – Emberevők.

– És ha nincs ember a tengerben? – kérdezte Thomas. – Akkor mit esznek a cápák?

– Bálnát – mondta Dagi Doug. – De jobban szeretik az emberhúst, és emberből van bőven a tengerben. Gyakran szoktak hajók elsüllyedni. Hallottam egy esetet... Aúú!

– Elég a süketelésből! – figyelmeztette Gremppin, aki a túlzott süketelést sem kedvelte.

A kocszi megállt a hajó mellett. Amikor Gremppin és a fiúk kiszálltak, egy testes, kopasz férfi dübörgött le a hajóhídon, mocskos tiszti egyenruhában.

– Maga Gremppin? – kérdezte.

– Az – felelt Gremppin. – És maga?

– Shwihack. William Shwihack. Elsőtiszt. A *Sohaország* második legfontosabb embere – mondta olyan arccal, mintha éppen rohadt szilvába harapott volna. Peter sejtette, hogy Shwihack nem szeret másodhegedűs lenni semmiben sem. – Akkor ezek itt az árvák?

– Ja – bólogatott Gremppin. – Azt csinál velük, amit csak akar.

– Nem komálom a fiúkat – közölte Shwihack.

– Akkor ezeket egész biztosan nem fogja komálni – vélte Gremppin.

– Vittünk már fiúkat – mondta Shwihack. – Megállás nélkül a patkányokat hajkurászták.

A fiúk összenéztek. *Patkányokat?*

– Fegyelmet kell tartani – javasolta Gremppin, és illusztrációként úgy ütött egyet oldalra, hogy oda sem nézett. Prentiss érte az ütés, aki új lévén még nem tanulta meg, hogy nem bölcs dolog közvetlenül Gremppin jobb oldalán ácsorogni.

– Aúú! – kiáltott Prentiss.

– Uram! – szólította meg James Shwihackot. – Tényleg vannak patkányok a hajón?

– Te csak ne abajgasd a patkányokat! – vágta fülön Shwihack a fiút. – Jól jönnek még, amikor elfogy az élelem.

– Elfogy az élelem? – hüledezett Dagi Doug, és hirtelen mint-ha földre gyökerezett volna a lába. – Mikor?

Shwihack őt is fülön vágta, és így felelt:

– Miután *téged* megzabáltunk.

Gremppin helyeslően bólogatott, megbizonyosodva arról, hogy jó kezekben hagyja a fiúkat.

Peter figyelmesen körülnézett, hátha talál egy helyet, ahol elbújhat. Látott egy raktárt csigasorral és kenderkötéllal, néhány kocsmát – a *Sós kutyát*, és a *Hableány dalát*. Hableányok? Ezen eltűnődött. De amerre csak nézett, mindenfelé tengerészek és dokkmunkások voltak, durva tenyerű, durva emberek. Tíz lépést sem tehetne, s már nyakon csípné valamelyikük, ha Shwihack el nem kapja már azelőtt.

– Na, én indulok vissza a St. Norbertbe – mondta Gremppin. A kocsi felé fordult, de megtorpant, visszafordult és így szólt:

– Fiúk, vigyázzatok magatokra!

Peter hét év alatt ilyen kedveset még nem hallott tőle.

– Na jó – krákogott Shwihack, miután Grempinkin beszállt a kocsiba. – Fiúk, nyomás fel a fedélzetre! Már csak egy szállítmányra várunk, és felszedjük a horgonyt.

Peter a rakparton feljebb dekkoló, szebbik hajóra sandított. Néhány katona közeledett felé, szuronyos puskával a vállán. A katonák ropogós, kék uniformist és csillogó, fekete csizmát viseltek. Egy lovaskocsit fogtak közre, melyen nem volt más, csak egyetlen fekete láda, melyet lelakatolt láncok védtek.

A fiúk bizonytalanul méregették a *Sohaország*ot. Nem volt olyan nagy, amilyennek hitték, ósdiinak és elhanyagoltnak látszott, a kötelek kirojtosodtak, a festék pergett, és a merülési szint fölött zöld moszat borította a hajótestet.

– Mozogjatok! – szólt rájuk Shwihack.

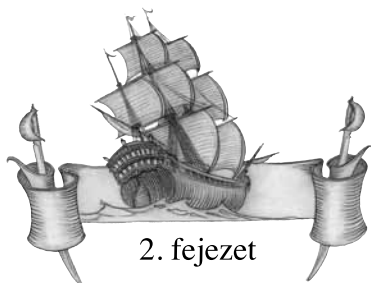
– Nem tudok úszni – suttogta James.

– Nem lesz semmi baj – vigasztalta Peter. – Nem lehet rosszabb a St. Norbertnél.

– De igen – morgott Dagi Doug. – El fog fogyni a kaja.

– Cápák – emlékeztette a többieket Thomas. – És patkányok.

– Nem lesz semmi baj – ismételte Peter, és elindult fel a hajóhídon, ahogy az egy vezérhez illik, miközben még mindig azon törte a fejét, hogyan szökhethet meg, mielőtt a hajó vitorlát bont.

A MÁSODIK LÁDA

NEM MESSZE A RAKPARTTÓL, a *Sós kutyától* és a *Hableány dalától* két ember serénykedett egy sötét, komor raktárban, melynek hatalmas ajtajai a kikötőre és az indulásra készülődő hajókra nyíltak.

– Akkó megvónánk? – kérdezte Alf, a nagyobbik, akinek akkora bibircsók trónolt az orrán, mint egy kisebb gomba. – Mer jólesne egy pofa grog.

Alfnek, tengerész lévén, mindig jólesett egy pofa grog.

– Még nem – felelt Mack. – Shwihack aszonta, hogy még egyet fel kő vinnünk a fedélzetre, esztet itten.

Mack sovány ember volt, de semmivel sem volt gyöngébb, mint bárki más a *Sohaország*on. A nyakán tetovált kígyófej látszott, s a kígyó teste a matróz orrfacsaróan bűzhödt ruhái alatt tekergett tovább.

Mack a rakodótér egyik sarka felé mutatott, ahol mocskos vászon alatt egy nagyobb tárgy állt. Odacammogtak. Mack megragadta a vászon egyik sarkát, és lerántotta. Durva deszkából készült, hétköznapi láda bukkant elő, vastag lánc és két, sőt, három lakat zárta.

Alf homlokát ráncolva tanulmányozta.

– Nem esztet a ládát hozták be ma reggel a katonák? – kérdezte.

– Úgy tűnik – felelt Mack. – Pedig nem ez volt a. *Két láda* együtt eccerre. A feketét a katonák má felpakolták a *Darázsra*. Nehéz volt az, mint az ólom. Asztán Shwihack félrevont engemet, és aszongya, olyan nagyon titokzatosan, hogy esztet itten vigyük fel a *Sohaország*ra. Aszonta, hogy kössük rá jó feszesen a vásznat, és sétáljunk fel vele a beszálló hajóhídon, mintha az egyik utasé vóna. Aszonta, ha esztet jól megcsinájuk, még két ficcs üti a markunkat.

– Fejenként? – kérdezte Alf.

– Fejenként – felelte Mack.

– Akkó jó. – Alf nem szokott sokat kérdezősködni, ha két ficcsről volt szó.

– Na, akkó kötözzük! – mondta Mack. – Emeld meg azt a végét, én meg alácsúsztatom a vásznat, és körbetekerem rajt a kötelet.

– Mé’ nem emeled *te* a végét? – morgott Alf.

– A hátam miatt – panaszkodott Mack. – Tudod, mennyire kínoz.

– Nem jobban, mint ahogy az enyém kínoz engemet – vitatkozott Alf.

– De én mondtam előbb – érvelt Mack.

Alf felsóhajtott. Minél tovább vitatkoznak – és Alf tapasztalatból tudta, hogy Mack ilyesmin jó sokáig képes elvitatkozni –, annál kisebb a valószínűsége, hogy hozzájuthat egy pofa grogghoz indulás előtt.

– Na jó – mondta Alf, és leguggolt, hogy megragadja a láda végét.

Alf egyszerű fickó volt, egyszerű vággyakkal. Az élettől nem várt mást, mint ételt, ami elég puha, hogy meg tudja rágni,

hálólhelyet, ahová nem esik be az eső, és néha egy kis grogot. Alf sosem ismerte a valódi boldogságot, és nem is számított rá.

Így hát nem volt felkészülve, egyáltalán nem volt felkészülve arra, ami akkor történt, amikor érdes, bőrkeményedéses tenyerével megérintette a lábát.

Először valami melegséget érzett a kezénél, de hamar felkúszott a karján, és egészen elborította. Ez a melegség csodálatos volt. Mint belépni a meleg fürdővízbe. Abban a pillanatban megszűnt a lüktető fájdalom meggörbült, öreg gerincében, ami azóta kínoztta, hogy dolgozni kezdett a kikötőben. És ugyanez történt a lábával is. Eltűnt a görcsös fáradtság.

De volt még valami. Egy... *illat*. Virágillat. Friss fű illata a réten, mindjárt a tavaszi zápor után. Mint amikor friss narancsot hámoz valaki. Fahéj és méz, és frissen sült kenyér, amit épp most vettek ki a kemencéből. És még egy másik illat, ami az előbbieknél is csodálatosabb, bár Alf nem tudta megmondani, hogy mi az.

Mint az éjszaka – gondolta.

Alf a feje körül kavargó fényeket látott, színeket és zenére ringatózó szikrákat, melyek csengők... igen, apró csengettyűk hangjára táncoltak. Édes, örömteli hang volt, bár Alf kihallott belőle még valamit, valamit, ami beszélni próbált hozzá. Fülelt, mert meg akarta hallani...

– ALF! – Mack erősen megrázta Alf vállát, hogy az elérse a lábát. És amikor elengedte, eltűntek a csodás illatok, a fények meg a csengőszó, és érezte, ahogy újra elnehezül a teste, a háta, a karja és a lába, visszatér az összes régi nyavalyája. Érezte, ahogy felemelkedik – bár ez lehetetlen volt –, és a levegőben marad, épp csak egy ujjnyira a raktár padlója felett, de *lebegett*. Leporolta a kezét, és arra gondolt, hogy valaki patkányméreggel kenhette be a láda külsejét. Látott már tengerészeket, akik vitustáncot jártak, miután patkányméreggel szórakoztak.

– ALF! – morrant megint Mack. – Mi bajod?

Alf Mackre pillantott, aztán vissza a ládára, majd megint Mackre. Azután ujjával bedugta mindkét fülét és bárgyún nézett.

– Az előbb... amikor hozzányúltam... – kezdte. – Te nem hallottad?

– Mit?

– A csengettyűket – felelt Alf.

– Miféle csengettyűket? – csodálkozott Mack. – Nincsen itten semmiféle csengettyű.

– Csengettyűk – bizonygatta Alf. – És fény, és... – elhallgatott, Mack pillantását látva. – Patkányméreg! – mondta és igyekezett a nadrágján leporolni a kezét.

– Te vótá mán máma a kocsmában? – kérdezte Mack gyanakodva.

– Patkányméreg! – háborgott Alf, és egy piszkos, öreg törülközővel dörgölte a kezét. Mack vigyorogva figyelte. – Le kell szednem esztet a kezemről.

– Csengettyűk? – ugratta Mack fejcsóválva, azzal újra a láda felé fordult. Alf látta, amint Mack szorosabbra húzza a vásznat a láda körül, és jobban meghúzza a kötelet. Még így is kilátszott a ládából egy icipici.

– Mack – mondta Alf. – Fogadjunk, hogy nem mersz hozzányúlni!

– Ki? Én?

– Csak érintsd meg a ládát! – mondta Alf. – Ott, a fáját!

– Én aztán nem szórakozom patkányméreggel! Emlékszel, mi történt Éhenkórász Bobbal? – Mack elővigyázatos embernek tartotta magát, és az igazság az, hogy ezek után nem merte megérinteni a ládát. Tudta, hogy történt valami, amikor Alf hozzányúlt; valahogy érezte. Tudta, hogy van valami furcsa ebben a ládában.

Különben miért adott volna rá Shwihack külön parancsot, és miért ajánlott volna érte két ficcset? Macknek esze ágában sem volt hozzányúlni, köszönte szépen.

– Nem a mi dógunk szórakozni evvel – tiltakozott, és szorossra húzta a kötelet. A vászon most teljesen beborította a ládát. – Shwihack aszonta, hogy vigyük föl a *Sohaország*ra, és kész.

– De Mack! Istenemre mondom, aká patkányméreg, aká nem, jó érzés vót.

– Csak tegyük a dógunkat – kötötte szorossra a csomót Mack –, és gyerünk a két ficcsünkkel a kocsmába, öncsük a gallér mögé azt a grogot, és felejsük el esztet a ládát!

– Hát jó – hagyta rá Alf, bár nem hitte, hogy egyhamar elfelejtheti az iménti érzést. Talán majd ha a *Sohaország* kint lesz a nyílt vízen, beosonhat, és meglátogathatja a ládát.

A két férfi nyögve emelte taligára a vászonba bugyolált ládát, és tolta ki a raktárból a mólóra. Egy perc múlva elmentek a *Darázs* mellett, melynek legénysége induláshoz készülődött.

– Szép hajó, mi? – mondta Mack.

– Mi? – kérdezte Alf, aki a ládáról álmodozott.

– Aszondom, pofás ez a *Darázs* – ismételte Mack. – Jó vóna eccer ezzel menni. Aszongyák, az egyetlen hajó, ami tán gyorsabb, mint a *Tenger ördöge*.

A kalózhajó nevének hallatán Alf felkapta a fejét. A *Tenger ördöge* volt a Hét tenger legfélelmetesebb kalózhajója. A tengerészek azt beszélték, hogy ha az ember csak meglátja a *Tenger ördögét*, ideje kibékülnie a teremtővel, mert egy órán belül oda-fent lesz nála.

– Nincs hajó, ami gyorsabb, mint a *Tenger ördöge* – mondta Alf.

– Mostanáig nem vót – felelte Mack. – De a *Darázs* épp azért épült, hogy legyen, és Scott kapitánynál jobb tengerész még nem

járt ezeken a vizeken. Nem úgy, mint az a fajankó, aki a *mi* korhadtt teknőnket kormányozza.

Mack a *Sohaország* felé biccentett gúnyosan, ami ott ringott éppen előttük.

– Az mán igaz – bólintott Alf. – Pembridge még a szárazföldön is felborulna egy csónakkal.

Cyrus Pembridge-et, *Sohaország* kapitányát széles körben a legtehetségtelenebb hajósnak tartották, amióta víz mossza a partokat.

– Ki az az eszement, aki az ő irányítása alatt hajlandó vízre szállni? – tűnődött Mack.

– Hát – felelte Alf –, például mink.

– Az mán igaz – bólintott Mack. – Na de az efféléket senki más nem fogadja fel.

Odaértek a *Sohaország* mellé. A hajóba már berakodtak és feltöltötték élelemmel; a legénység indulásra készült. A legtöbb utas a fedélzeten volt. Némelyikük aggódva méregette az ütötköpött hajót, és a szedett-vedett legénységet, melynek kezébe adja az életét. Mások a móló felőli oldal korlátjának támaszkodtak, és az indulás előkészületeit figyelték. Alf észrevette az öt fiúból álló csapatot. Látszott rajtuk, hogy félnek, kivéve az egyiket, egy inas, vörös hajú fiút, aki nem volt ugyan a legnagyobb, mégis úgy tűnt, ő a banda vezére.

Van benne valami – gondolta Alf. – Ennek aztán semmi sem kerül el a figyelmét.

– Ideje volt már! – Shwihack zsörtölődve letrappolt a hajóhídon, nyomában két tengerésszel. – Késtetek. Múlóban a dagály. – Majd így szólt a háta mögötti férfiaknak. – Vigyétek fel a fedélzetre ezt a ládát!

Amikor a két ember lehajolt, hogy felemelje a csomagot, Alf, aki nem gondolkozott a dolgon és nem is tudta, miért teszi, kezét a vászon alá dugva megérintette a sima fát.

– Ácsi! – kiáltott rá Shwihack. – Te meg mi a fenét művelsz?
– Alf! – hüledezett Mack. – Mégis micsinász?

De Alf meg sem hallotta. Azonnal újra beleveszett a melegbe, az illatokba, a zenébe és a lebegésbe, és mindez olyan jó volt, különösen az az édes dallam. De volt benne még valami, csengettyűk beszéltek, valamit akartak mondani neki... *De mit?*

– EL A KEZEKKEL A CSOMAGTÓL! – üvöltött Shwihack. Alf érezte, hogy valaki elrántja a lábától, elhallgat a muzsika, és vele együtt elszáll a kellemes érzés. Alig állt a lábán, de Mack segítségével sikerült talpon maradnia. Csak nézte, ahogy két ember felcipeli a lábát a hajóra, és érezte, ahogy elborítja a szomorúság, amiért talán soha többé nem hallhatja a muzsikát. Majdnem elsírta magát, csak hát egy olyan ember, mint ő, nem sír.

Aztán – ki tudja, miért – a hajóorr felé pillantott, és egyenesen a vörös hajú fiú elképesztően kék szemébe nézett.

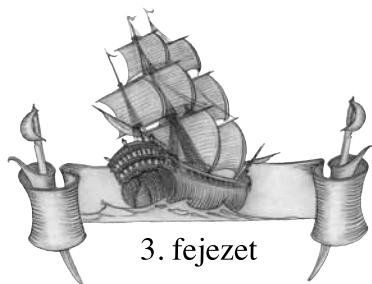
– Gyere, Alf! – rángatta meg finoman Mack a kabátját, aggódva barátja furcsa viselkedése miatt.

Egy pillanatig azonban Alf nem mozdult, hanem farkasszemet nézett a vörös hajú fiúval.

– Gyere má! – ismételte Mack. – Indulunk.

Alf megfordult és követte barátját a hajót a bakokhoz erősítő kötelekhez. Néhány lépés után visszanézett, de a fiú eltűnt.

A fiúgyerek mindenféle kalamajkába belekeveredhet – gondolta, miközben még mindig fülében visszhangzott a csengettyűk zenéje.

MOLLY

PETER AZ INDULÁS ELŐTTI UTOLSÓ előkészületeket végző tengerészeket kerülgetve a tat felé sietett a *Sohaország* nyüzsgő fedélzetén. Az első hajóhidat már behúzták, most a hátsó hajóhíd bevonásán ügyködtek. Ha elkészülnek, nincs menekvés a hajóról.

Peter azt tervezte, hogy utolsó pillanatban lerohan a hajóhídon, és eltűnik a rakpart forgatagában. Úgy gondolta, a hajót nem állítják meg miatta, aki csak egy az öt fiú közül.

Nem tudta, mihez kezd, ha lejutott a hajóról, csak abban volt biztos, hogy esze ágában sincs maradni. Eleget látott a *Sohaországból*, hogy tudja, ez egy kellemetlen, mocskos hely, amit kellemetlen, mocskos alakok irányítanak. Most ott nyüzsgöttek körülötte, bűzlöttek az izzadságtól, kötelekkel és vitorlákkal küzdöttek, miközben egy tiszt legfőképpen káromkodásból álló parancsokat kiabált.

Nem tűnnek valami boldognak – gondolta Peter.

Közelebb ment a hátsó hajóhídhöz, és megállt. A legmegfelelőbb pillanatot várta. Shwihack, az elsőtiszt, ott tornyosult előtte, elállta az útját, úgy felügyelte a legénységet. Közvetlenül mögötte két matróz cipelt egy vászonba bugyolált csomagot, amit

az utolsó pillanatban hoztak a hajóra. Peter figyelte a csomag érkezését, és látta azt a kis drámai jelenetet is, ami a mólón lejátszódott. Látta a bibircsókos matrózt, ahogy benyúl a vászon alá, és látta arckifejezését is, ami ekkor áradt szét rajta.

Olyan boldognak látszott – gondolta Peter. – Vajon miért?

Szemmel követte, ahogy a titokzatos szállítmányt becipelik a hátsó raktérbe. Nem tűnt nehéznek. A matrózok elég könnyen vitték. Peter szerette volna tudni, mi lehet benne.

Kacarászás vonta el a figyelmét, s amikor odafordult, ritka látványban részesült: egy lány volt az. Az elmúlt néhány évben nem sok lányt látott. A St. Norbertben csak egy volt, az igazgató lánya, egy kellemetlen, sápadt gyerek, aki azzal szórakozott, hogy pókokat dobált a harmadik emeleti ablaka alatt elmenő fiúk fejére.

A lány, akit most látott, semmiben sem hasonlított az igazgató lányára. Nagy, távol ülő, zöld szeme volt, és hosszú, kissé hullámos, barna haja, aminek a vége aranyosan fénylett. Hosszú, egyenes szabású kék ruhát viselt, ami kihangsúlyozta karcsúságát. Talán egy ujjnyival lehetett magasabb Peternél, és szemmel láthatólag szokott fürdeni. Peter a St. Norbertben havonta egyszer fürdött, ha nem sikerült megúsznia.

Kihúzta magát, és igyekezett idősebbnek látszani.

A lány egy tömzsi nő mellett állt, aki bő, bonyolult szabású szoknyát viselt, és egy nagyméretű fekete esernyővel hadonászott. A nő haja természetellenesen vörös árnyalatba játszott, és az arcát vakolatként borító vastag púderréteg megrepedezett a szája szélénél és az orra körül. Éppen a hajót és a személyzetet vette szemügyre, és nyilvánvalóan egyik sem nyerte el a tetszését.

A vászonba bugyolált terhet leeresztették a csomagtérbe, és eltűnt a szeme elől. A barna hajú lány figyelte, amíg lehetett, majd sietve körbepillantott. Észrevette Petert, aki félig-meddig arra számított, hogy a lány elfordítja a tekintetét, ahogy azt idegenek

szokták, ha véletlen egymásra néztek, de nem tette. Peteren tartotta a szemét, és nyíltan tanulmányozta, míg végül a fiú volt az, aki nem bírta tovább. A móló felé fordult.

– Kész vagyunk, uram! – kiáltott az egyik matróz.

– Akkor mindenki a fedélzetre! – kiabált Shwhihack. – Ne pazaroljuk az időt!

Peter újra a hajópallót leste, és látta, hogy mindjárt behúzzák. Ez volt az utolsó esélye a szökésre. Megfeszítette az izmait és felkészült a futásra, át a mólóra. *Vigyázz, kész...*

– Peter! – Egy kéz ragadta meg az inge hátulját. – Peter!

James volt az.

– Ne most! – suttogetta Peter. – Menj innen!

– De elvesztettelek és... és... és nem találtalak... és... és...

– Menj innen! – morogta Peter, és eltolta magától Jamest. Sietve körülnézett és látta, hogy a lány rászzegezi a tekintetét. Újra a pallót behúzni készülő matrózokra nézett. Másodszor is megfeszítette az izmait, és rajtra készen állt.

– Légy szíves! – könyörgött James elkeseredett, sírós hangon. – Félek.

Peter újra felpillantott a lányra, bár maga sem értette, miért. A lány állhatatosan figyelte. Peter rosszallást vélt felfedezni az arcán, s átvillant az agyán, hogy tán azért, mert eltolta magától Jamest, s ez rosszlesett neki.

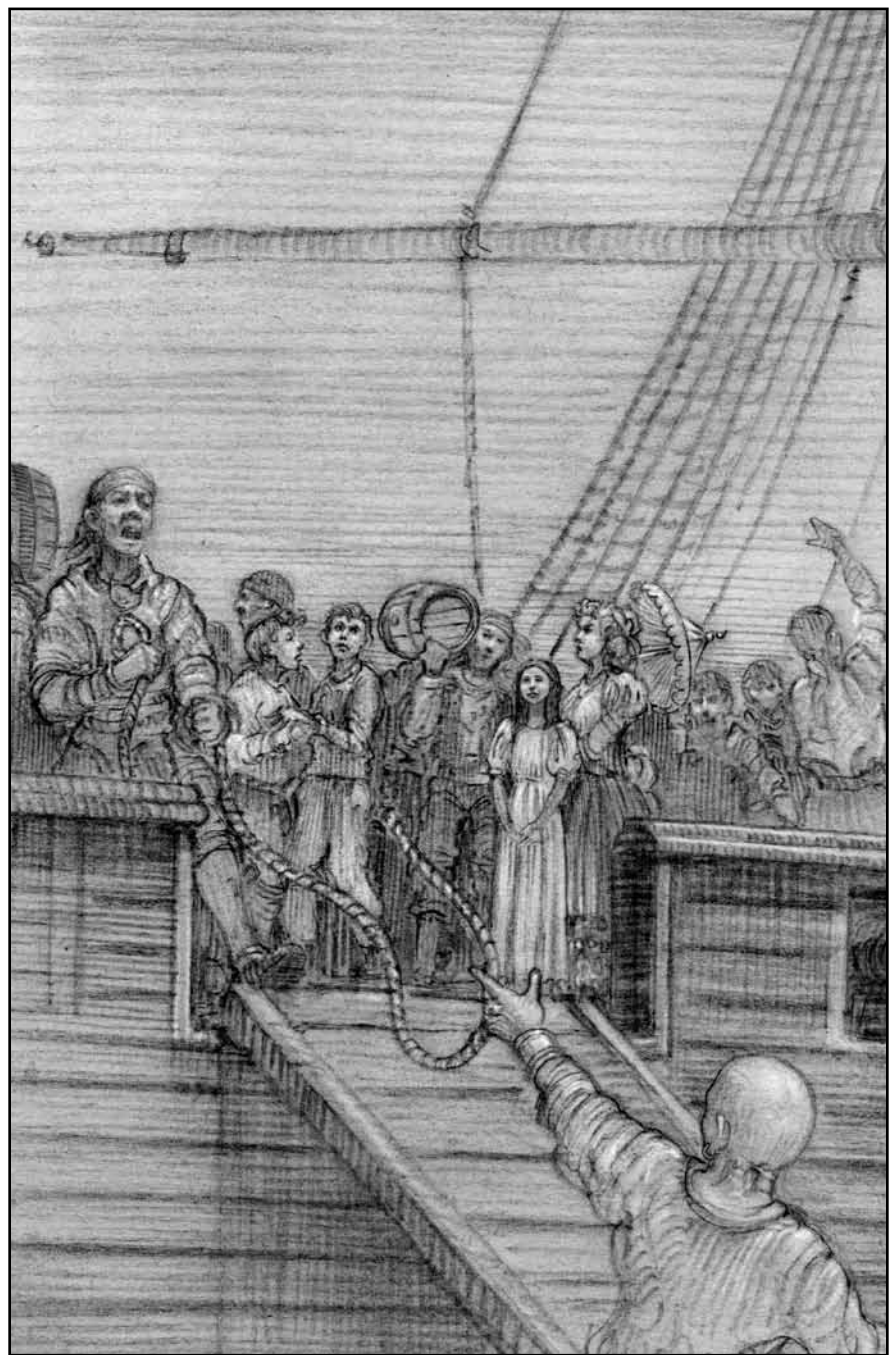
Mit érdekel, mit hisz?

Ekkor azonban a lány alig láthatóan megingatta a fejét.

Ez nem rosszallás. Figyelmeztetni akar.

A lány a hajóhíd felé biccentett. Peter odanézett, és észrevett egy hatalmas embert – egy hústornyot –, aki egy perccel korábban még nem volt ott. Hatalmas, fekete csizmás lábát megvetette a fedélzeten. Jobb kezében hosszú ostor kígyózott.

Vajon ez az ember...

A dolog egy, maximum két másodperc alatt történt. Egy matróz nekifutott a hajópallónak, meztelen talpa csak úgy csattogott a deszkán. Talán három nagy lépést tett, amikor csattant az ostor – olyan gyorsan, hogy Peter nem is látta –, és kígyóként tekeredett a matróz bokájára. A matróz hasra esett a fedélzeten, ekkor az óriás visszarántotta az ostort, és minden erőlködés nélkül odavonta a férfit a bosszankodó Shwihack lába elé, mintha csak egy döglött macska lenne.

Shwihack leköpte a matrózt.

– Csak nem meggondoltad magad? – kérdezte. – Mindig van valaki, aki fel akarja húzni a nyúlcipőt, amikor felvonjuk a vitorlát. Ezért van itt Kicsi Rich.

Shwihack odabólintott a hatalmas embernek, majd meglendítette a lábát és jól belerúgott a szökevénybe. A matróz felnyögött és a földön fekvé rángatózott.

– Az utat egy hét fogdával kezded – közölte Shwihack. – Száraz kenyér és víz egy hétig. Egy ideig alhatsz a patkányokkal, és ha ez sem használ, újra kaphatsz egy kis kóstolót Kicsi Rich korbácsából, de akkor már nem lesz ilyen gyöngéd veled.

Shwihack mogorván nézett körül a fedélzeten.

– Van még kedve valakinek itt hagyni bennünket? – kérdezte. A matrózok kerültk Shwihack tekintetét, szorgosan tették a dolgukat.

– Mindjárt sejtettem – nyugtázta Shwihack. – Most pedig vigyék a szemem elől ezt a tetűt!

A még mindig vonyító matrózt megragadták és levitték a hajófenékbe, miközben Shwihack tovább felügyelt a legénység munkájára.

– VIGYÁZZ! – kiabálta. – HÓRUKK!

A tengerészek nyögve leemelték a pallót a mólóról, és behúzták a fedélzetre. Shwihack parancsot adott, hogy oldják el a köteleket.

A hajóorr a dagály segítségével lassan távolodni kezdett a mólótól. Most már nem lehetett leszállni.

Peter felpillantott a lányra, aki még mindig őt figyelte. Ha nem figyelmezteti, az ő bokájára tekeredett volna a korbács, és az ő sebes testét cipelnék le a hajóbörtönbe. Alig láthatóan odabiccentett. Ennél jobban nem tudta megköszönni neki.

A lány komoly arccal visszabólintott, de a szeme arról árulkodott, hogy jól szórakozik. Ezután Peter csodálkozására odament a rövid, létraszerű lépcsőhöz, ami a fedélzeti kabinoktól a főfedélzetre vezetett, fél kézzel összefogta a szoknyáját és lejött.

A tömzsi nő kihajolt a korláton és utánakiáltott:

– Molly kisasszony! Molly kisasszony!

De a lány oda sem hederített. Peterhez lépett, aki kihúzta magát, ahogy csak tudta. Pontosan egyforma magasak voltak.

– Csak nem le akartál szállni? – kérdezte a lány.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – felelt Peter.

– Tényleg? – mosolyodott el a lány.

– Tényleg.

– Akkor jó. Kár lett volna lemaradnod egy olyan pompás hajón történő utazásról, amilyen a *Sohaország*.

A köpcös nő kihajolt a fenti korláton, és felhorkant, ami úgy hangzott, mint egy dühös kacsza hápogása.

– Mondhatom, pompás egy hajó – szólta le. – Egy úszó bűzbarlang, nem más. Már elnézést, hogy ilyen durván fogalmazok. Tetejébe csoda, hogy el nem süllyed.

– Ő Mrs. Bumbrake – nézett a lány egyenesen Peterre. – A... nevelőnőm.

– A kisasszony apja egy szemétszállító tutajra vett jegyet nekünk – zsémbelt Mrs. Bumbrake. – De bezzeg ő nem velünk utazik. Ugyan már! Még hogy ő? Ő persze a *Darázson* van, aminek egész Angliában nincs párja.

– Biztos vagyok benne, hogy Apámnak jó oka van erre – jegyezte meg a lány.

Mrs. Bumbrake újra olyan hangot hallatott, mint egy kacsa.

– Molly Aster vagyok – mutatkozott be Peternek a lány. – És téged hogy hívnak?

– Peternek.

– És a vezetékneved?

– Azt nem tudom – felelt a fiú, ami igaz is volt. A St. Norbert-ben egyszer megkérdezte Gremppin úrtól, hogy mi a vezetékneve, mire Gremppin fülönbokszoalta, és közölte vele, hogy ez hülye kérdés. Soha többé nem kérdezte meg.

– Nos, kedves Névtelen Peter úr – kérdezte Molly –, azt tudod, hány éves vagy?

– Te mennyi vagy? – tudakolta Peter.

– Tizenkettő – felelt Molly.

– Én tizenhárom – füllentett Peter.

– Várj csak! – mondta Molly. – Most jut eszembe. Ma van a születésnapom. Úgyhogy tizennégy.

Peter a homlokát ráncolta.

– Várj csak! – mondta. – Ha tizenkettő lennél, és ma volna a születésnapod, akkor az tizenhárom lenne.

– De nem a mi családunkban – magyarázta Molly. – Mi csak a páros születésnapokat tartjuk.

Ez tetszett Peternek. Ilyesmi még sosem jutott eszébe.

– Most jut eszembe, nekem is ma van a születésnapom, vagyis – hatásszünetet tartott – tizenhat lettem.

– Na ne! – felelt Molly. – Az sok. A tizennégyet még elfogadom. Legyünk mindketten tizennégy évesek!

Peter elgondolkozott.

– Na jó – egyezett bele végül. – Akkor tizennégy.

– Nos, Névtelen Peter úr, miért utazol Rundoonba?

- Mi az a Rundoon?
- Komolyan nem tudod? – nevetett Molly.
- Nem.
- Most majd megtudod, mert ez a hajó éppen oda tart. Édesapám lesz az új nagykövet őfelsége, Zarboff király udvarában.
- Molly felemelte a kezét és kinyújtotta három ujját. – Harmadik Zarboff.
- A nagykövet lánya! – háborgott tovább Mrs. Bumbrake.
- És az apja képes bennünket feltenni egy ilyen vízen úszó moslékosvödörre. Már elnézést, ha nem voltam elég finom és nőies!
- Milyen hely az a Rundoon? – kérdezte Peter.
- Mrs. Bumbrake megint hápogásban tört ki.
- Sajnos nem túl kellemes – felelt Molly. – Az emberek elég barátságosak, de a király cseppet sem az.
- A király? – kérdezte Peter.
- Őfelsége harmadik Zarboff király – mondta Molly, és megint felmutatta három ujját. – Gonosz ember.
- Hogy érted, hogy gonosz? – csodálkozott Peter. – És miért mutogatsz három ujjadat, amikor kimondod a nevét?
- Gyakorolok – magyarázta Molly. – Ha megtudja, hogy nem tartottad fel három ujjadat, valahányszor csak kimondtad a nevét, levágatja mind a hármat!
- Tényleg? – szörnyedt el Peter.
- Le bizony – folytatta Molly. – Van is egy üzlet Rundoonban, ahol nem árulnak mást, mint kétujjas kesztyűt. És nagyon nagy a kereslet.
- Ó! – hüledezett Peter.
- De nem ez a legrosszabb.
- Nem?
- De nem ám! A király néhai édesapját, őfelsége második Zarboff királyt felfalta egy kígyó.

– Komolyan?

– És nem valami hétköznapi kígyó – folytatta Molly. – Hanem ő királyi felsége, harmadik Zarboff király kedvenc házikígyója.

Ezúttal nem csak Molly, hanem Peter is felemelte három ujját.

– A saját kígyója ette meg az apját? – képedt el Peter.

– Igen – Molly felvonta a szemöldökét, mint aki fontos titkok tudója. – A kígyó elszabadult az édesapja szobájában, amikor az éppen aludt. Azt beszélik, hogy a fiú egy icipicit sem báncódott, sőt, meg sem lepődött, amikor az állat megette az apját. Most pedig királyként a trónja mellett tartja azt a kígyót, és saját kezűleg eteti.

– Mit ad neki? – kérdezte a kis James, aki először mert megmukkanni.

– Hát ez a fiatalember kicsoda? – kérdezte Molly.

– Ő James – mutatta be Peter. – De a vezetéknévét ne kérdezd, mert maga sem tudja.

– Mivel eteti a kígyót? – ismételte James. – Mármint most, hogy az apját már megette.

– Legtöbbször disznóhússal – felelt Molly. – De édesapám azt mesélte, hogy előfordul, hogy ha valamelyik szolgálával nem elégedett a király...

– Molly! – szakította félbe Mrs. Bumbrake. – Elég lesz!

James megint elsírta magát.

– Peter! – szípogeta. – Nem akarok olyan helyre menni, ahol gonosz király és éhes kígyók vannak!

– Na tessék! – mennydörgött Peter háta mögött egy dühös hang. De mivel felismerte a hang tulajdonosát, még ki sem mondta, hogy „tessék”, Peter már el is kapta a fejét, így nem kapott mást Shwihack elsötísztől, mint lesújtó pillantást.

– Ti kis csipások! Nektek nem itt a helyetek! – üvöltött Shwihack Peterre és Jamesre. – Ez itt az első osztályú utasok területe. Ezek a hölgyek...

Felnézett Mrs. Bumbrake-re, akinek a szél fellebbentette a szoknyáját, kivillantva duci bokáját és rózsaszín lábszárát. Shwihacknek egy pillanatra tátva maradt a szája, majd cuppanzott egyet. Mrs. Bumbrake elpirult, lehajtotta a fejét, majd felnézett, hogy csábosan az elbűvölt Shwihackre pislogjon.

– ...ezek a *bájos* hölgyek – fordult újra Peter és James felé – nem akarják, hogy a söpredék zavarja őket.

– De nem zavartak! – tiltakozott Molly.

– Aló mars! Egy-kettő! – parancsolta Shwihack, mint aki meg sem hallotta Mollyt, és olyan durván megtaszította a két fiút, hogy Peternek el kellett kapnia Jamest, hogy el ne essen.

– Ez teljesen felesleges! – tiltakozott Molly.

– A legalázatosabb tisztelettel, kisasszony – mondta Shwihack –, de én tudom, hogy kell bánni a söpredékkel. Voltak már a fedélzeten ilyen árva gyerekek, és ha az ember hagyja őket elkanászodni...

– Árvák? – nyílt tágra Molly szeme. – Ezek a fiúk árvák?

– Igen, kisasszony. Most épp öt is van a nyakunkon.

Molly komoran bámult Peterre.

– Mi van? – kérdezte Peter.

– Ó, jaj! – nyögött fel Mrs. Bumbrake.

– *Mi van?* – kérdezte újra Peter, de Molly nem felelt.

– Mozgás! – lökdöste Shwihack a két fiút. – És ha nem akartok megismerkedni Kicsi Rich korbácsával, az orrban maradtok, amíg Rundoonba nem érünk. Ott már aztán Zarboffé a nyavalyás bőrtök.

Peter megdermedt az ijedtségtől.

– Zarboff királyé? – kérdezte, tétován felemelve három ujját.
– A harmadiké?

Shwihack, Peter rettegését látva, elégedetten felröhögött.

– Na ja – felelte. – Nem tudtad? Életed végéig őfelségét szolgálod. Elég sok szolgát elfogyaszt. Majd minden úton újabb csapatot kell szállítanunk neki. Na szóval, szedjétek a lábatokat, ha nem akarjátok belülről látni a kígyóját!

Shwihack a röhögéstől prüszkölve újra megtaszajtotta Petert és Jamest. A két fiú meglódult. James hüppögött. Amikor az orrba értek, Peter visszafordult. Molly még mindig őt figyelte. *Sohaország* vitorláit már majdnem teljesen felvonták; a hajó hamarosan elhagyja a kikötőt. Peter lepillantott a sötétlő víztükörré, hogy felmérje a távolságot a parttól, de még sosem próbált úszni, és tudta, hogy nem ez a megfelelő hely és pillanat, hogy megkísérelje. Különben is, James olyan görcsösen kapaszkodott az inge ujjába, hogy ha kiugranának, végül mindketten vízbe fúlnának.

Nem volt menekvés. Úton voltak Rundoon felé.

A TENGER ÖRDÖGE

TÁVOL A MÓLÓTÓL, MESSZE, AZ ÖBÖL TÚLOLDALÁN, már majdnem kint a nyílt tengeren olyan összevisszaságban meredezett egy csomó szikla, hogy egyetlen kapitány sem merte arrafelé venni az útját. Az évek során számtalan hajó ütközött a szikláknak, és süllyedt el. Roncsaik szanaszét heverték, árbocok, hajóorrok, tőkesúlyok. Itt aztán tökéletesen el lehetett rejteni egy hajót. Angyalok temetőjének hívták a helyet, és a legtöbb tengerész annyira rettegett tőle, hogy oda sem mert nézni.

Most azonban ott állt egy hajó a hatalmas sziklák között. Hosszú volt és alacsony, fekete, mint a szurok, s három árboca úgy mutatott az ég felé, mint a csontváz ujjai. Két ember állt az első fedélzeten, az egyik kurta, a másik hórihorgas.

– Látja? – kérdezte a kurta. Csíkos inget viselt és bokalengető kék gyapjúnadrágot. Felhólyagosodott lába fekete volt, mint a szén.

– Még nem – felelt a hórihorgas, miközben hunyorogva nézett bele a távcsőbe.

Feltűnően kellemetlen figura volt. Arca sebhelyes, jókora vörös orra akkora, mintha egy díjnyertes répát ragasztottak volna

a képére. Hosszú, fekete, a sokéves mosatlanságtól zsíros haja foltot hagyott vörös uniformisán, melyet egy hadihajón szolgáló tengerésztől lopott a nyílt vízen, mielőtt a szerencsétlent átsegítette a hajó korlátján. Sötét, mélyen ülő, szúrós fekete szemét olyan sűrű szemöldök árnyékolta, hogy félre kellett simítania, ha bele akart nézni a távcsőbe. Legfeltűnőbb vonása azonban gondosan ápolt, hosszú, fekete, dús bajsza volt, legalább kétarasnyi egyik viaszos csücskétől a másikig. Erről kapta nevét is, amit minden hajós rettegett: Hollóbajsz.

- Megy itt épp valami *Sohaország* nevű szúzeledel – mondta.
- Micsoda bolond név ez egy hajónak!
- Bolond név, az egyszer biztos – helyeselt a kurta tengerész.
- Pofa be! – figyelmeztette Hollóbajsz.
- Igenis, kapitány úr!

Hollóbajsz tett néhány lépést jobbra, majd újra belenézett a távcsőbe.

– Ott van! – mondta. – A *Darázs*. Tisztán látom. Ez aztán felér a *Tenger ördögével*. Szóval azt hiszi, megcsíphet bennünket? Hogy utolérhet?

Felnevetett. Úgy tett a köpcös is, és a hallótávolságon belül tartózkodó nagyjából tucatnyi kalóz is, bár fogalmuk sem volt, min nevetnek. A *Tenger ördöge* legénysége tudta: ha Hollóbajsz nevet, mindenki nevet. Ha felhorkan, mindenki felhorkan. Ha arafelé fújja ki a levegőt, amerre állnak, rohan mindenki fedezékbe. Háta mögött a legénység „Patkány-leheletnek” nevezte. Azt beszéltek, szereti a nyers patkányhúst egy csipet tengeri sóval.

Amikor Hollóbajsznak elege lett a röhögésből, felemelte a karját, mire a legénység azonnal elnémult. A kurtához fordult, aki már egy éve az elsőtiszte volt. Ilyen sokáig még senkinek sem sikerült kihúznia anélkül, hogy a kapitány a tengerbe ne hajította volna.

– A hölgyek készen állnak, Shanda? – kérdezte Hollóbajsz.
– Igen, uram. Gondoskodtunk róla.
– Akkor lássuk, melyik a gyorsabb hajó!
– Igen, uram. Mindjárt kiderül – felelt Shanda. – Ha a hölgyek kitartanak.

A „hölgyek” Hollóbajsz titkos fegyverei voltak, különleges vitorlák, melyeket a hajó vitorlakészítői varrtak, különleges, Hollóbajsz által nem máshonnan, mint egy női fűzőkészítőtől szerzett szabásminta alapján. Bár nyílt vízen még nem próbálták ki őket, de Hollóbajsz meg volt győződve arról, hogy találmánya forradalmasítja a kalózipart. A hölgyeket a megfelelő pillanatra tartogatta, amikor hátszéllal közelít majd zsákmányához, hogy megadja neki a kegyelemdöfést.

– Kitartanak – mondta, azzal köpött egyet a fedélzetre, majd a közelben összegyűlt tengerészekhez fordult. – Meglátjuk, melyik a leggyorsabb hajó a tengeren, igaz, emberek? És ha megláttuk, a *Darázs* többé nem a tengeren parádézik, hanem a tenger alatt.

A napcserezette kalózok éljeneztek, és nem csak muszájból. Tudták, hogy hamarosan kincs kerül a fedélzetre, amiből ők is kivehetik a részüket. Hollóbajsz látta szemükben a kapzsiságot.

– Kincs, fiúk! – kiáltotta. – A legnagyobb kincs, amit valaha a tenger a hátán vitt.

A kalózok megint éljeneztek, ezúttal még hangosabban.

– Egyesek legalábbis ezt állítják. – Hollóbajsz a főfedélzeten levő ketrec felé fordult. A ketrecben egy ember, egy egyenruhás tengerész volt. A sarokban kuporgott, és megremegett Hollóbajsz hangja hallatán.

– Ha pedig ez a rühes kutya tévedett – Hollóbajsz fekete szemével majd felöklelte a rettegő foglyot –, akkor esküszöm, még azt is megbánja, hogy megszületett.

– A kincs a *Darázson* van. Becsületszavamra – kiáltott a fogoly. – A saját fülemmel hallottam.

– Remélem is – felelt Hollóbajsz. – Különben nyakláncon fogom hordani azt a süket füledet.

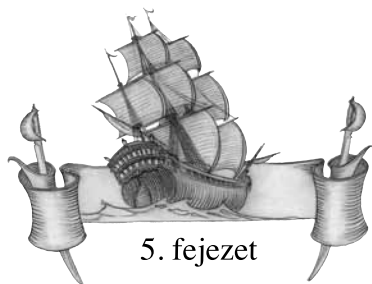
Fittyet hányva a férfi nyöszörgésére, Hollóbajsz elfordult, és újra a szeméhez emelte a távcsövet.

– Vitorlát bontanak – mondta. – El akarják kapni az apályt. Szólj az embereknek, hogy készüljenek fel az üldözésre!

Shanda továbbadta a parancsot, a kalózok pedig olajozottan munkához láttak. Nem nyújtottak szép látványt, de jól működő legénység volt az övék, a korbács nevelőmunkájának köszönhetően.

Hollóbajsz nem törődött velük. Pillantását még mindig a távolba szegezte.

– Az enyém vagy, *Darázs!* – mormogta bűzös lehelettel, és egy mosollyal, mely ritka vendég volt keskeny ajkain.

P E M B R I D G E K A P I T Á N Y

A FIÚKAT A SOHAORSZÁGON EGY FLAMÓS BOB NEVŰ, üres tekintetű, barátságtalan figura kísérte a szállásukra. Lement velük egy létrán, végig egy hosszú folyosón a hajó gyomrában, majd megállt egy alacsony nyílás előtt.

– Megjöttünk, fiúk – mondta. – Otthon, édes otthon.

Peter követte a többieket és bebújt a lyukon. Amit láttak, az még a nyomorúságos St. Norberthez képest is elkeserítő volt: alacsony, nyomasztó, ablaktalan helyiség, amit csupán egy pislálkoló olajlámpa világított meg. A levegő bűzlött a füsttől és a romlott haltól. Nem volt ott más, csupán egy csorba cserépedény a sarokban.

– Mindannyiunknak itt kell aludni? – kérdezte Peter. – De hát nincs is elég hely!

– Örülni fogtok, hogy közel lehettek egymáshoz – bizonygatta Flamós Bob. – Az melegen tart.

– De bűdös van – mondta James.

– Bűdös? Én ugyan nem érzem – szimatolt Flamós Bob, aki éppenséggel maga sem volt illatos rózsaszál. – De egykunya. Majd megszokod. A vacsorátokat odatettem a sarokba –

mutatott a cserépedényre. – Egy nap egyszer kaptok enni, és jobban teszitek, ha rögtön megeszitek, amint meghoztam, különben a patkányoké lesz.

A fiúk, akik előző este óta nem ettek, az étel gondolatától felvidulva odagyűltek az edény köré.

– Hol vannak a tányérok? – kérdezte Prentiss. – És a kanalak?

Flamós Bob kénytelen volt megkapaszkodni a falban, hogy el ne essen a röhögéstől.

– Tányérok?! – üvöltötte. – Kanalak?!

– Akkor mivel együnk? – kérdezte Prentiss.

– Amivel mindenki más – vihogott Flamós Bob. – A kezetekkel.

A fiúk gyanakodva nézték a szürkés lét az edényben. Cseppet sem volt étvágygerjesztő látvány, de éhesek voltak. Dagi Doug, aki mindig az első volt, ha ételről volt szó, csészét formált a kezéből, és kimert egy korty levest, amelyben apró, szürkés valamik úszkáltak. Megszagolgatta, a homlokát ráncolta, majd vállat vont és belekóstolt. Azonnal a földre köpte.

– EZ MOZOG! – üvöltött.

A fiúk szemügyre vették a földre esett valamit, és valóban mozgott.

– Egy kukac! – fintorgott Dagi Doug. – *Kukacokkal* etetnek bennünket!

Flamós Bob felemelte a kukacot, és Dagi Dougra nézett.

– Na mi lesz? Nem eszed meg? – kérdezte.

Dagi Doug felháborodottan rázta a fejét.

– Te bajod – mondta Flamós Bob, majd a fiúk ámulva látták, ahogy bekapja, alaposan megrágja és lenyeli.

– Molykukac – közölte. – Jobban szeretem a legyet, de a moly is jó.

Dagi Doug öklendezve fordult el.

– Maga megeszi a *kukacot*? – kérdezte Peter.

– Ezen a hajón mindent bekapok, amit lehet – mesélte Flamós Bob. – Egyszer egy darabka kötelet is megettem. Már két hónapja úton voltunk. Mr. Shwihack megkorbácsoltatott miatta, de megérte. Ízletes kötél volt. Fiúk, ti is okosabban teszitek, ha mindent megesztek, amit kaptok, mert az nem sok lesz.

– Na de... *kukacokat*? – tiltakozott Peter.

– Ha nem szereted a kukacot – bökött a fejével a közös edény felé Flamós Bob –, jobb, ha nem tudod, mit rak bele még a szakács. Mondjuk úgy, a kukac még a kifinomultabb hozzávalók közé tartozik.

Amikor Thomas belenézett az edénybe, a lélegzete is elakadt.

– Valami úszik benne! Egy... egér!

– Komolyan? – nézett bele Flamós Bob is. – Ahogy mondd. Úgy látszik, a szakács bőkezű volt ma veletek. Általában nem főz egeret, csak különleges alkalmakkor, mint például a karácsony.

Thomas otthagya az edényt.

– Nem vagyok éhes.

– Én se – mondta előbb James, majd Prentiss is. Dagi Doug még mindig öklendezett.

– Uram! Ezt nem tudjuk megenni – közölte Peter.

– Ahogy gondoljátok. – Flamós Bob megragadta az edényt. – Jó lesz nekem vacsorára. De egy-két nap, és olyan éhesek lesztek, hogy a nyelvetekkel fogjátok kisuvikszolni a tálat, mielőtt elviszem.

– Nem hinném – vélte Peter. – Uram! Kell lennie valami jobb ennivalónak ezen a hajón.

– Van is. Van bizony – adott igazat neki Flamós Bob. – De nem nekem, vagy neked.

– De uram – folytatta Peter. – Lenne olyan kedves, és...

– Ide hallgass, fiacskám! – szakította félbe Flamós Bob.
– Csak az idődet vesztegeted azzal, hogy engem nyaggatsz.
Nem én döntök efféle dolgokban. Én csak egy fedélzeti patkány vagyok, nem a kapitány.

– És ha megkérdezem a kapitányt?

Ezt az ötletet Flamós Bob még viccesebbnek találta, mint azt, amikor kanalat kértek.

– Megkérdezted a kapitányt? – harsogott, és majd megfulladt a röhögéstől. – A kapitányt? Hát persze! Kérj csak egy finom vacsorát Pembridge kapitánytól! Megkérdezi a kapitányt!

Flamós Bob heherészett, és magában motyogva kibújt a nyíláson, kezében a vacsorát tartalmazó edénnyel. A kisebb fiúk Peterre néztek, aki nem túlzottan örült annak, hogy neki kéne tudnia, mi történjen.

– Na jó – mondta.

A fiúk csak figyelték.

– Na jó – ismételte meg Peter. – Mindjárt jövök.

– Hová mész, Peter? – kérdezte James.

– Megyek, és beszélek a kapitánnyal.

Nem volt meggyőződve arról, hogy ez jó ötlet, főleg nem az után, hogy Shwihack figyelmeztette, maradjon távol a hajó tatjától. Érezte azonban, hogy valamit tennie kell.

– Várjatok itt! – vetette oda a fiúknak, és kibújt a folyosóra.

Miközben felmászott a létrán, részeg üvöltést hallott. A fedélzetre érve körülnézett, és látta, hogy a hang a hajó közepe felől jön, ahol egy vörös képű, igazán gömbölyű figura, nevetségesen cifra és túlzottan szűk egyenruhában mindenféle parancsokat kiabál Shwihackból és fél tucat matrózból álló közönségének.

– ELSŐ HÁTSÓVITORLÁT BEVONNI! – kiabált a gömbölyű ember.

– Hallottátok Pembridge kapitányt! – ordított Shwihack. – Tatvitorlát bevonni!

A hangja szigorú volt, de Peter látta, hogy önelégülten mosolyog.

– Igenis! – kiáltották az emberek, és vigyorogva nekiláttak mindenféle kötelet kioldani és újra megkötni. Peter egyáltalán nem értett a hajókhoz, de mindjárt látta, hogy csak úgy tesznek, mintha annak, amit csinálnak, valami köze volna a hajózáshoz.

– VÍZLEFOLYÓNYÍLÁSOKAT MEGNYÚZNI! – kiáltott a kapitány.

– Hallottátok Pembridge kapitányt – kiáltott Shwihack, aki alig bírta visszatartani a röhögését. – Nyúzzuk meg azokat a lefolyónyílásokat, emberek!

A legénység most már nyíltan vigyorgott, meg sem próbálta elrejtetni az apró, gömbölyű ember iránti megvetését.

Jó okuk volt rá. Cyrus Pembridge, valószínűleg a brit tengerészet történetének legrosszabb kapitánya, sosem törte magát, hogy legalább a hajózás alapjait is megtanulja. Ideje nagy részét inkább hatalmas mennyiségű rum elfogyasztásával töltötte. Csakis azért volt ő a *Sohaország* parancsnoka, mert a hajózási társaság a felesége családjának tulajdonában állt, márpedig az asszony ki nem állhatta őt. Felesége ragaszkodott hozzá, hogy az ura kapjon egy hajót, gondolván, így alig lesz otthon, és ha minden jól megy, Pembridge-nek sikerül elsüllyesztenie a hajót, s így örökre megszabadulhat tőle.

A hajózási társaság logikus üzleti megfontolásból legértéktelebb hajóját adta Pembridge-nek, a legügyetlenebb, és leghasznavetehetlenebb legénységgel. A legénység hamar rájött, hogy öngyilkosság lenne Pembridge utasításait követni, melyeknek amúgy sem volt soha semmi értelmük. Valójában Shwihack irányította a hajót. Azon ritka alkalmakkor azonban, amikor Pembridge

kitántorgott a fedélzetre, Shwihack és a legénység azzal szórakozott, hogy úgy tett, mintha engedelmeskedne neki.

– IRÁNYTÚTARTÓT LEERESZTENI! – kiabált Pembridge.

– Eresszétek le azt az iránytűtartót! – ismételte el Shwihack a vigyorgó matrózoknak.

Pembridge odafordult Shwihackhoz, és úgy nézett rá, mint aki most látja először.

– Maga kicsoda? – kérdezte. – És mit üvöltözik itt?

– Én vagyok az elsőtisztje, uram – felelt Shwihack. – A nevem Shwihack. Csak közvetítem a parancsait a legénységnek.

– Vagy úgy – mondta Pembridge.

– A tat iránytűt tart – bólogatott Shwihack. – Ahogy kapitány úr parancsolta.

– Azt parancsoltam? – hunyorgott Pembridge gyanakodva.
– Mikor?

– Az imént, uram – felelt Shwihack.

– Kicsoda is maga?

– Az elsőtisztje, uram.

Pembridge újra pislogott.

– Fáj a fejem – mondta.

– Talán a kapitány úr vissza szeretne vonulni a kabinjába – sugalmazta Shwihack.

– Maga csak ne mondja meg nekem, hogy mit csináljak! – tiltakozott Pembridge. – A kapitány én vagyok.

– Igen, uram.

– És visszavonulok a kabinomba – közölte Pembridge.

– Igen, uram.

A gömbölyű emberke tett egy lépést, majd imbolyogva megtorpant, homlokát ráncolta.

– Merre van a kabinom?

– Arra, Pembridge kapitány úr – mutatott Shwihack a tat felé.

Pembridge eltántorgott. Háta mögött a legénységből kitört a röhögés, aminek csak Shwihack bosszús pillantása vetett véget.

– Ennyi elég – kiabálta. – Dologra!

Peter az árboc mögül figyelte, ahogy Pembridge a tat felé imbolyog. Úgy tűnt, ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy megszólítsa. A fiú előlépett az árboc mögül, és...

– TE! TE KIS MOCOK! – mennydörgött Shwihack. Ez az ember mindent észrevesz! – MIT KÉPZELSZ TE, HOVA AZ ÖRDÖGBE MÉS?

– Sehová, uram – felelt Peter.

– Oda, bizony – Shwihack elindult Peter felé. – Nem mész te sehová. Lent maradsz a hajófenékben, és akkor jössz elő, ha én azt mondom. Nekünk dolgunk van ezen a hajón, és semmi szükség arra, hogy itt lábatlankodj. Gyere csak utánam, te kis semmirekellő!

– Igen, uram.

– Tudsz úszni, te kis csipszar?

– Nem tudom, uram.

– Pedig hamar megtudod, ha még egyszer meglátlak engedély nélkül a fedélzeten.

– Igen, uram – Peter sarkon fordult, és Shwihack szúrós tekintetével a hátában leászott a létrán, és visszament a szűk, bűzös kis kajútba. Amikor belépett, a többiek reménykedve néztek rá.

– Mit mondott a kapitány? – kérdezte Dagi Doug. – Kaphatunk rendes ennivalót?

– Igen, Peter! – mondta James. – Mit mondott a kapitány?

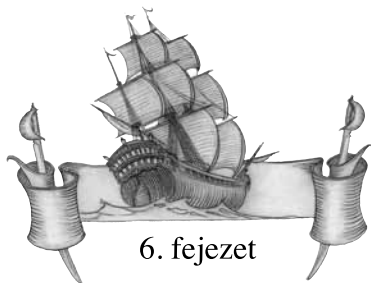
– Hát... – kezdte Peter – ...Még nem beszéltem vele.

A fiúk arca elkomorult. James szipogva hajtotta le a fejét.

– De fogok! – biztatta őket Peter. – Beszélek vele. Csak nem most. De ne féljete! – tette a kezét James vállára. – Nem lesz semmi baj. Van egy tervem.

- Komolyan? – nézett fel James.
- Hát persze – mondta Peter és vállon veregette.
- Akkor jó – nyugodott meg James –, mert nagyon éhes vagyok.
- Én majd éhen veszek – jelentette ki Dagi Doug.
- Hamarosan lesz rendes ennivalónk – mondta Peter. – Megígérem.

És amikor látta, hogy a remény visszatér a fiúk szemébe, tudta:
muszáj kiigyalni valami tervet.

AZ ÜLDÖZÉS

– ELMENEKÜL! – ORDÍTOTT HOLLÓBAJSZ. – Siessetek Prestonnal és Harbuckle-lal! És készítsétek elő azokat a hordókat!

– Igen, uram! – jött odalentről a felelet.

Hollóbajsz jól látta a távcsövén keresztül, ahogy a *Darázs* csillogó, fekete törzse csak úgy repül a látóhatár felé, nyomában fehér hab szántotta az óceán sötétkékjét. Hollóbajsz még sosem látott ilyen gyors hajót. Immár nemcsak a *Darázs* kincsét akarja, hanem magát a hajót. Megfosztaná zászlajától, és a sajátját vonná fel az árbocra.

– Milyen lobogót vonjunk fel, kapitány úr? – hajolt dagadó pocakjával Shanda, az elsőtiszt egy nyitott láda fölé, melyben azon hajók zászlóit tartották, melyeket a *Tenger ördöge* elsüllyesztett.

– Legyen valami színes! – felelt Hollóbajsz. – A brit lobogó éppen megfelel. Az tetszene neki, nem? Örülhetne egymásnak a két unokatestvér.

Hollóbajsz szerette a brit lobogót, volt is a gyűjteményében vagy egy tucat, és különösen büszke volt, ha a királynő egyik hajóját süllyeszthette el. Hollóbajsz nem kedvelte a királynőt, sőt egyáltalán nem szerette a nőket, kivéve a mamáját. A mamáját

viszont nagyon szerette, és őszintén sajnálta, amikor kitette egy lakatlan szigeten.

– Mi tart ennyi ideig? – mennydörögte Hollóbajsz. A főfedélzeten többen éppen egy kövér matróz bokáját kötözték oda a csuklójához a háta mögött, míg végül úgy nézett ki, mint egy hintaló. A száját kipeckelték, különben sikoltozva könyörgött volna az életéért.

A főárbocra felvont brit lobogó hangosan csattogott a szélben. Hollóbajsz újra a szeméhez emelte a távcsövet, és figyelte, ahogy a *Darázs* percről percre távolodik.

– Hogy akarja elfogni, uram? – vigyorgott Shanda. – Tűzzel?

Hollóbajsz egyik trükkje a sok közül az volt, hogy az éjszaka leple alatt közel hajózott áldozatához, és egy füstölgő szurkos hordó segítségével úgy tett, mintha a *Tenger ördöge* kigyulladt volna. Ilyenkor a másik hajó visszafordult, és a segítségére sietett, s ezt a jó cselekedetét Hollóbajsz támadással hálálta meg. De Hollóbajsz tudta, még ha közel is tudná vinni a *Tenger ördögét*, Scott, a *Darázs* kapitánya túl tapasztalt tengerész ahhoz, hogy bevegje a trükköt.

– Valami jobbat kell kieszelnünk – morfondírozott Hollóbajsz.

– A törött árboc trükköt? – csapott a combjára Shanda. – Imádom azt a törött vitorla trükköt, kapitány úr.

Hollóbajsz felhorkantott.

– A legnagyobb kincs van a fedélzetén, amivel valaha hajó útnak indult – mondta. – Nem fogja megatni egy törött árboc.

Odalent a legénység végzett a fogoly gúzsbakötésével, és nekilátott egy újabb, szintén testes ember kínzásának. Ő legalább annyira ijedten nézett, de kiáltásait elfojtotta a pecek. Hollóbajsz elmosolyodott. Szerette látni mások szenvedését.

– Kapitány úr – kérdezte Shanda nagyon óvatosan –, miért kötik meg Prestont és Harbuckle-t?

Preston és Harbuckle is nagyon ügyes tengerész volt, és úgy tűnt, Hollóbajsz arra készül, hogy a tengerbe dobassa őket, minden ok nélkül.

Hollóbajsz köpött egyet Shanda meztelen lábára.

– Ide hallgass, Shanda! – mondta. – Úgy döntöttem, hogy ódi-vatúan fogjuk megkaparintani a hajót.

– Hogyan, uram?

– Úgy értem, csalás nélkül – felelt Hollóbajsz.

– *Csalás* nélkül, uram? – értetlenkedett Shanda. Hollóbajsz *mindig* csalt.

– Scott kapitányt semmiféle trükk nem fogja megállítani. Egyszerűen le kell rohannunk.

– De hogyan, kapitány úr? – kérdezte Shanda. – A hölgyek segítségével?

Hollóbajsz olyan megvetéssel nézett rá, hogy Shanda hátán a hideg futkározott.

– Te idióta! – mosolygott gúnyosan. – Ebből az irányból nem használhatjuk a hölgyeket. A *Darázs* oldalába kell kerülnünk, és onnan hátszélbe fordulunk. Akkor vonjuk fel a hölgyeket, és rohanjuk le a hajót.

– De kapitány úr! – vetette fel Shanda félénken. – Hogyan kerülünk az oldalába? Gyors, mint a szél, és egyre távolodik.

– Igen – bólogatott Hollóbajsz. – Fel kell gyorsulnunk, amihez meg kell szabadulnunk a felesleges súlytól. Ezért megparancsoltam a legénységnek, hogy dobják ki a vízkészletünk nagy részét – mutatott a hajó fara felé.

Shanda odafordult és látta, hogy a matrózok nehéz hordókat gurítanak a korláthoz, és át is emelik rajta.

Elakadt a lélegzete. Ez még Hollóbajsz szokásos ötleteihez képest is örültség volt. A tengeren semmi sem értékesebb a víznél. *Semmi*. Még a rum sem. Soha senki nem dob ki vizet.

– Uram! Kapitány úr! – dadogott Shanda. – Nem szabad, úgy értem nem...

– Shanda! – mondta Hollóbajsz, élvezve saját gonosz zsenialitását. – A víz nehéz, igaz?

– Igen, kapitány úr, de...

– És gyorsabban haladunk súly nélkül, igaz?

– Igen, kapitány úr, de...

– És ha gyorsabban haladunk, akkor nagyobb a valószínűsége, hogy elkapjuk a *Darazsat*, igaz?

– Azt hiszem, kapitány úr, hogy igen, de...

– És ha elkapjuk, akkor ugye miénk lesz a vize?

Shanda elhallgatott, amikor végre megértette az őrült tervet.

– Nem érted? – kérdezte Hollóbajsz. – Ez majd ösztönzi az embereket. Tudják, hogy csak néhány napra elegendő a vízünk. Vagyis tudják, hogy addigra utol kell érniük a másik hajót, különben szomjan halnak. Hát nem pompás ez a terv, Shanda?

Eszement – gondolta magában Shanda, de hangosan így felelt: – Az, uram. Zseniális.

– Még szép, hogy zseniális – legyintett Hollóbajsz. – És, hogy még zseniálisabb legyen, bedobok a legénységnek még egy csalit.

– Még egyet, uram? – Shandának már most rosszul hangzott a dolog.

– Igen – mondta Hollóbajsz, önnön lángelméjével elégedetten. – A vízen, az ágyúkon és a rakományon kívül mi a két legnehezebb dolog a hajókon?

Shanda egy pillanatig gondolkodott, majd így felelt:

– Valószínűleg Preston és Harb...

Lenézett a fedélzetre, ahol a két kövér kalózt már beemelték egy lélekvesztőbe, és éppen leengedték a vízre.

– Látod, Shanda? – kérdezte Hollóbajsz. – Így megtanulják

a többiek, hogy mindent beleadjanak. Ha nem veszem hasznukat, már mennek is a vízbe.

Shanda lepillantott a saját pocakjára. Nem volt éppen jelentéktelen. Hollóbajsz észrevette, és szélesen elvigyorodott, kivillantva barna, kicsorbult fogait. Akkor is vigyorgott, mikor elvágta a lélekvesztő kötelét, mely nyüsztő, rettegő utasaival hamar elmaradt a *Tenger ördöge* mögött, percről percre kisebb lett, míg egészen el nem tűnt. A *Tenger ördöge* vízkészletének nagy részével egyetemben.

– Na, ezzel megvolnánk – morogta Hollóbajsz, és megint köpött egy jó nagyot, ezúttal Shanda másik lábára. Azután a legénységhez fordult, mely éberén figyelte.

– Ennyit a felesleges súlyról, emberek. Gyorsulunk – mutatott a látóhatáron pontként mutatkozó *Darázs* felé. – Gyors hajó, de mi gyorsabbak leszünk. Muszáj is lesz, mert három nap alatt elfogy a vizünk. Úgyhogy, emberek, dologra! És húzzatok bele, ha nem akartok csatlakozni ahhoz a két szerencsétlen hájpacnihoz, akik ott úsznak mögöttünk.

Hollóbajsz szúrósan nézett a legénységre, hátha valaki belemerészel kötni. Pillantására rettegő csend volt a felelet.

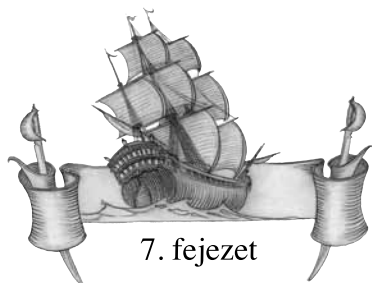
– Rendben – harsogta Hollóbajsz. – Most pedig minden vitorlát felvonni!

A kalózok elsiettek a dolgukra, mintha az életük függne tőle, és függött is. Hollóbajsz Shandához fordult.

– A kabinomban leszek. Mire visszajövök, azt akarom, hogy az a hajó – és a távoli *Darázsra* mutatott – közelebb legyen. Mert ha nem, kénytelenek leszünk megválni még egy kis súlytól.

Sokatmondóan pillantott Shanda hasára, majd sarkon fordult és elment.

Shanda egész délután nógatta az embereit, és aznap nem vacsorázott.

PETER KIMERÉSZKEDIK

A FEDÉLZETRE

A HARMADIK NAPRA A FIÚK OLYAN ÉHESEK LETTEK, hogy amikor Flamós Bob megérkezett a napi moslékkal, ettek is belőle valamennyit. Óvatosan megvizsgálták a darabkákat, de azért (Flamós Bob öröme) az izgó-mozgó levesbetéteket továbbadták, a többi pedig öklendezve lenyelték. De ez nem volt elég. Most már megállás nélkül marta az éhség a gyomrukat.

Peter, aki még mindig azon tűnődött, jó dolog-e vezérnek lenni, érezte, hogy mindenképpen tennie kell valamit. Abban már nem bízott, hogy előadhatja a fiúk panaszát Pembridge kapitánynak. Többször is hallották, ahogy a kapitány odafönt tántorog a fedélzeten, és értelmetlen parancsokat kiabál: (HORGONY-CSÖRLŐVEL LAVÍROZNI! FELCSAVARNI A VITORLARÚD VÉGÉT!) A legénység legnagyobb öröme Pembridge még zavarodottabbnak tűnt, mint első nap. A tengerészek most már nyíltan gúnyolták.

Pembridge nem segíthet. Shwihackhoz pedig Peter nem mert közeledni. Tőle jobb ételt kérni olyan lenne, mint jelentkezni egy

kiadós verésért. Így azután a harmadik naptól harmadik este lett, és a fiúk egy újabb nyugtalan, éhes éjszakára készültek nyirkos és szűk kabinjukban. James nyöszörgését és a patkányok futkározását hallgatva Peter döntött: ennivalót fog lopni.

Kell lennie ehető ételnek a hajón! Shwihack biztosan nem azt a moslékot eszi, amit ők kapnak, és az is biztos, hogy nem ezt találja az első osztály utasainak. Az a Molly nevű lány és a nevelőnője, ők biztos rendes ennivalót kapnak. Abból akart szerezni.

Úgy gondolta, a hajó farában tárolják az ételt, ahol a fontos emberek alszanak, és az értékes dolgokat raktározzák. Körülnézett és megállapította, hogy a fedélközben nem juthat el a tatig, mert át kellene mennie a legénységi hálón, ahol egész biztosan észrevennék. A terve tehát az volt, hogy megvárja, míg besötétedik, és a fedélzeten hátraoson a tatra.

Várt egy órát naplemente után, majd óvatosan kilopódzott a szunyókáló fiúktól, akik a földön összebújva feküdtek, hogy ne fázzanak annyira, és védjék egymást a patkányoktól. Dagi Doug tovább hortyogott, de James felült, és szemét dörgölve megkérdezte:

– Hová mész, Peter?

– Psszt! – sziszegte Peter. – Ennivalót keresni.

– Veled megyek – mondta egy másik hang. Prentissé.

– Én is – mondta Thomas.

– Hozzatok nekem egy sonkás szendvicset! – kérte Dagi Doug, aki nyomban felébredt, mihelyst ennivaló került szóba.

– Egyedül megyek – felelt Peter és kibújt az odúból. – És azt hozok, amit tudok.

– Óvatos légy! – szólt utána James.

– Sajtot is – kérte Dagi Doug.

Peter felmászott a létrán a fedélzetre, kidugta a fejét és körülnézett. Távolabb látott egy csoportnyi matrózt, beszélgettek,

miközben átbámultak a korláton. Úgy tűnt, rajtuk kívül senki sincs a fedélzeten. Óvatosan kibújt a csapóajtón, és hason csúszva eljutott a hajó jobb oldalára, el a matrózoktól. Onnan négykézláb mászott a tat felé.

Hangos beszéd és nevetés szűrődött ki egy kabin ablakán. Felismerte Shwihack dobhártyaszaggató hangját, és Molly nevelőnőjének, Mrs. Bumbrake-nek a harsány kacaját.

– Jaj, Mr. Shwihack! – mondta éppen. – Maga ördögi!

– Úgy bizony, Mrs. Bumbrake. Magának ördöge van – harsogta Shwihack. – És ismeri a mondást, ugye?

– Melyiket, Mr. Shwihack?

– Hogy az ördög a részletekben rejlik.

Peter hallotta Mrs. Bumbrake egy nevelőnőhöz egyáltalán nem illő visítását, amit pofonhoz hasonló zaj követett, majd dobogás, újabb visongás, majd megint dobogás, és végül hosszas nevetgélés. A hangokból ítélve Peter úgy vélte, nem fogják egyhamar berekeszteni a mulatozást.

Shwihacktól tehát nem kell tartanom – gondolta. – Most már csak attól a böhm, korbácsos embertől kell félnem.

Ellenőrizte, nem figyeli-e valaki, majd felállt, lábujjhegyen osont a tat felé, és lement néhány lépcsőfokon egy rosszul megvilágított folyosóra, ahová négy ajtó nyílt.

Biztosan Mollyé az egyik – gondolta, miközben nesztelenül haladt, míg el nem ért egy lefelé vezető keskeny létrát. Kalapált a szíve, miközben leereszkedett rajta a sötétbe. Kinyújtott lábujjaival tapogatta ki a padlót. Talán egy percig mozdulatlanul állt, s próbált kivenni valamit az odafentről beszűrődő kevéske fényben. Egy hosszú, keskeny helyiséget látott. A végén ajtó, és...

Az ijedségtől jéggé fagyott ereiben a vér. A küszöbön egy test feküdt a falnak dőlve. Feje oldalra konyult, és...

...horkolt. Peter egy kissé megnyugodott. Belenézett a férfi képébe, megismerte az egyik matrózt. Mellette a földön kialudt lámpás állt, és jobbjával lazán átkarolt egy méretes fadarabot.

Őrködik – gondolta Peter. – Az ajtót őrzi. A lámpás kialudt, vagy maga oltotta el, és elszundított.

Tovább törte a fejét.

Ha ez az ember itt őrködik, akkor bármi legyen is a mögött az ajtó mögött, az biztosan fontos. Talán itt tartják a finom ennivalót.

Egy kissé elbizonytalanodott. Mérlegelte, mekkora veszéllyel jár, ha felébreszti az őrt, másrészt viszont nagyon szeretett volna ennivalót találni. Megkordult a gyomra, és ezzel el is dőlt a kérdés. Peter fél szemét az alvó emberen tartva odalopakodott az ajtóhoz. Megfogta a kilincset. Attól tartott, hogy az ajtó zárva lesz, de meglepetésére nemcsak hogy nem volt bezárva, de résnyire nyitva is állt.

Fura – gondolta.

Finoman meglökte az ajtót, és belépett. Megint várt, hogy a szem megszokja a sötétséget, mivel ez a helyiség még sötétebb volt. Kapingászás hallatszott, de ez a zaj már túlságosan is ismerős volt a fülének: patkányok.

Kérlek szépen, ne harapj meg! – könyörgött magában. – Én is azért vagyok itt, amiért te.

Kis idő elteltével már ki tudta venni, hogy nagyjából kétlépésnyire előtte fekszik valami formátlan. Maga elé tartott kézzel indult felé, lábát hangtalanul csúsztatva előre, és...

Mi volt az?

Valami zaj jött a sarokból. Megmozdult valami.

Egy patkány nem csinál ekkora lármát!

Peter megint kővé dermedt, és amikor a zaj felé pislantott, valami zöldeset látott világítani – vagyis inkább két zöldeset – és a levegőben lebegni. Peter csak bámult, majd rájött...

Szemek! De minek van ilyen világító szeme?

Nem szeretne volna megtudni. Megfordult, és rohanni kezdett az ajtó felé, de...

PUFF!

Visszapattant egy zömök testről, és hanyatt esett. Az őrnek rohant neki, aki felébredt és nem volt valami boldog.

– MI AZ? – tántorodott hátra az őr. Összeszedte magát, majd üvöltve rontott be a helyiségbe. – Mit képzelsz te?

Az őr rosszul látott a sötétben, megbotlott Peter lábában. Hasra vágódott, de esés közben megütött valamit Peter mögött, aki mindjárt tudta, hogy most kell elmenekülnie. Talpra ugrott, az ajtó felé rohant. Ki akart jutni, amilyen gyorsan csak lehet, mégis megtorpant, amikor hallotta, ahogy a matróz elképedten azt mondja:

– Ez meg mi?

Peter annyira kíváncsi volt, hogy megkockáztatott egy pillantást. Az őr négykézláb állt a földön heverő formátlan dolog mellett. Peter, akinek a szeme már teljesen megszokta a sötétséget, felismerte a vászonnal letakart rakományt, amit az orra előtt hoztak a fedélzetre. Az őr tátott szájjal bámult valamit a csomag fölött.

Egy patkányt.

A levegőben.

Egy lebegő patkányt.

Peter pislogott, de nem tévedett: a patkány a levegőben lebegett, mintha madzagon lógna, csak hogy madzag sehol sem volt. Míg Peter és az őr a patkányt bámulták, az komótosan integetett mancsaival, olyan egykedvűen, mintha úszna, és elindult a levegőben az ajtó, illetve Peter felé.

Peter tudta, hogy el kéne futnia, de a lába mintha földbe gyökerezett volna. Képtelen volt levenni a szemét az ajtó felé

közeledő, repülő rágcshálóról. Amikor már csak karnyújtásnyira volt, mintha észrevette volna a fiút, és jobb lábával evezve balra vette az irányt, éppen elkerülve Peter fejét. A fiú csak állt, mint akit odaszegeztek, úgy figyelte a patkányt, aztán ahogy egyre közelebb és közelebb ért, elfordította a fejét, és...

Peter ugrott egy nagyot ijedtében, amikor egy kéz megragadta a karját.

– Peter! – suttogetta egy hang.

Hirtelen odafordult, és meglátta Mollyt.

Vajon honnan a csudából kerülhetett oda?

– Molly! Mi a csudát...

– Azonnal el kell tűnnöd innen – mondta a lány, és elvonszolta az ajtóból.

Peter hallotta, ahogy a háta mögött az űr feltápászkodik.

– Hé-kás! – kiabált az űr. – Állj meg, akárki vagy!

Molly a létra felé húzta.

– Gyere már! – noszogatta, amikor elérték a létrát, és sietve felmászott rajta. Peter követte. Az agya csak úgy zakatolt. A repülő patkányra gondolt, azokra a sötétben világító szemekre.

Mollynak is zöld szeme van – gondolta.

Feljebb értek egy szinttel. Mögöttük és alattuk az űr még mindig kiabált, hogy álljanak meg. Peter a fedélzetre vezető lépcső felé indult, de Molly elkapta a karját, kinyitott egy ajtót, behúzta a helyiségbe, és becsukta maguk mögött az ajtót. Egy szűk, de kellemes kabin volt. Egy emeletes ágy és egy kicsiny fiókos szekrény állt benne. A kabinban levendula és arcpúder illata terjengett. Nyilván itt aludt Molly és Mrs. Bumbrake.

– Molly, te mit... – kezdte Peter, de a lány befogta a száját, és az ajtó felé bólintott. Csizmák dübörögtek le a lépcsőn, és el a kabinajtó előtt. Hatalmas csizmák.

A korbácsos ember – gondolta Peter. – Kicsi Rich.

Molly nesztelenül kinyitotta az ajtót, éppen amikor a testes férfi feje búbja eltűnt a létra nyílásában.

– Menj! – lökte ki Molly Petert az ajtón. – Még mielőtt Shwihack ideér.

– Megyek már, de mi volt az... – kérdezte Peter.

– Erre most nincs idő. Fogd ezt! – Azzal megfordult, sietve elvett egy nagy, barna papírba bugyolált csomagot a komódról, és a fiú kezébe nyomta. – Most menj!

Peter újabb lábdobogást hallott a fedélzetről. Magához szorította a csomagot, majd összegörnyedve végigoldalazott a hajó bal oldali korlátja mellett. A háta mögül kiabálás harsant; az egyik hang Shwihacké volt. De szabad volt az út, s Peter el is érte a lejáratot anélkül, hogy észrevették volna. Lerohant a létrán, és megkönnyebbülve bújt be a fiúk szűk szállására, amely ebben a pillanatban kifejezetten kellemesnek tűnt.

James felült.

– Megjöttél, Peter? – kérdezte.

Peter lihegve rogyott le a földre, a szíve majd kiugrott.

– Mi történt? – kérdezte Prentiss.

– Jól vagy? – aggodalmaskodott Thomas. – Megijedtél?

– Nem ijedtem meg – vágta rá Peter egy kissé túlságosan gyorsan.

– Mi történt? – faggatta újra Prentiss.

– Hát – kezdte Peter, de nem volt biztos benne, hogy mennyit hinnének el a történeteiből a többiek – volt ott egy szoba, és...

– Hoztál kaját? – vágott közbe Dag Doug.

– Én megpróbáltam – mondta Peter.

– Hoztál! – Dag Doug, látván a csomagot Peter kezében, mindjárt ki is kapta belőle. – Hoztál kaját!

– De ez...

Peter szavait elnyomta a fiú lelkesedése, mert Dag Doug széttépte a papírt, és győzedelmesen a magasba emelt egy vekni kenyeret.

– Peter! – örvendezett James. – Sikerült!

– Igen – felelt Peter csendesen, a kenyeret nézve. – Még szép.

Sikerült kicsavarniuk a veknit Dag Doug kezéből, hogy ötfelé oszthassák. Bár több vekni kenyeret is meg tudtak volna enni, a mardosó éhséget már ez is csillapította, s miután megették az utolsó morzsát is, mindannyian hamar elaludtak.

Mindannyian, kivéve Petert, aki nyugtalanul forgolódott. A fejében hemzsegték a kérdések.

Hogyan repülhet egy patkány? Mi történt abban a raktérben? Miért őrzik? Miért volt Molly odalent? Az ő szemét látta a sötétben? Biztosan! De kinek van olyan sötétben világító szeme? *És hogy a csudában tud egy patkány repülni?*

Minél tovább törte a fejét, annál biztosabb volt benne, hogy a válaszoknak közük van a ládához, ahhoz a ládához, amelytől az a matróz olyan furcsán viselkedett, amikor a hajó elhagyta a kikötőt. Peter újra és újra végiggondolta, megpróbált visszaemlékezni rá, volt-e bármi más abban a rakodótérben. Végül úgy döntött, hogy nem volt ott semmi. Csak a láda. Azt őrzik.

Meg kell tudnom, mi van benne!